

Het meisje en de rode knop

Een verhaal uit China, gebaseerd op een ware gebeurtenis, ergens halverwege de 20^e eeuw.

‘Mei Ling, wacht even! Je loopt zo snel!’

Mei Ling zucht en draait zich om. ‘Kom op Ping! Met dit tempo zijn we vanavond nog niet thuis.’

‘Mei Ling... ik ... ben ... moe. En de weg is zo steil!’ zegt Ping.

Mei Ling kijkt even om zich heen. ‘Goed, laten we dan even rusten onder die grote boom.’

Ping kijkt haar zus dankbaar aan. Ze zakken tegen de dikke stam op de grond. Mei Ling zet haar rugzak naast zich in het zand. Poeh, wat is dat ding zwaar.

Mei Ling kijkt langs de takken naar de blauwe lucht. Daar trekt een vliegtuig een wit spoor. Wat zou ze graag ook eens in zo’n vliegtuig zitten! Verre reizen maken, naar Amerika of naar Europa. Vader zegt dat het leven daar heel anders is dan hier in China. Daar mag iedereen gewoon naar de kerk. Wat moet het leven in die landen mooi zijn!

‘Zullen we weer verder gaan, Ping?’

Haar zusje kijkt haar smekend aan. ‘Nu al? Nog heel eventjes wachten, goed? Ik ben bijna uitgerust.’

Mei Ling grinnikt. ‘Nou, vooruit dan, nog heel eventjes.’

Ze waren vanmorgen al vroeg op pad gegaan. Ze moesten voor vader naar het dorp in het dal een pakje ophalen bij het postkantoor. Het was een zwaar pakje, er zitten vast een paar dikke boeken in.

Haar vader is boer, maar ook de dominee van het dorp. Hij is één van de weinige mensen in het dorp die boeken heeft. Ze staat op. ‘Kom op, Ping, we gaan verder.’

Maar als ze de rugzak weer op haar rug hijst, horen ze het geronk van motoren. Ping springt overeind. ‘Er komen auto’s aan!’

Ze lopen naar het midden van het pad en kijken de weg af. Eerst zien ze niets. Maar dan komen er opeens twee auto’s de bocht om. ‘Politie!’ roept Ping. Ze grijpt haar zus bij haar hand. Mei Ling schrikt. Deze weg leidt maar naar één plaats: hun dorp. En de enige in hun dorp waar de politie interesse voor zou kunnen hebben, is hun vader!

Vader heeft al vaker waarschuwingen gehad dat hij moet stoppen mensen te vertellen over de Heere Jezus.

‘Rennen, Ping! Naar huis!’

Zo snel ze kunnen, rennen ze het bergpad verder op. Ze moeten vader waarschuwen. Maar tegen de politieauto’s kunnen ze niet op. Achter hen wordt getoeterd. Verslagen doen Mei Ling en Ping een paar stappen opzij. Strenge ogen kijken hen vanuit de auto’s aan. Zouden ze echt voor vader komen?

Als de twee zusjes even later het dorp inrennen, zien ze nog net hoe vader door twee agenten naar een politiewagen wordt geduwd.

‘Vader!’ Mei Ling rent ernaartoe. Een agent houdt haar tegen. ‘Je vader is gearresteerd,’ zegt hij streng.

‘Waarom? Wat heeft hij dan gedaan!’ roept Mei Ling.

Ze krijgt geen antwoord. ‘Uit de weg, we moeten gaan.’

Hij duwt vader de auto in. Net voordat hij het portier dichtslaat, hoort ze vaders stem. ‘Mei Ling, vertrouw op de Heere!’

Dan slaat de agent het portier dicht. De auto’s verdwijnen in een grote stofwolk. Ping grijpt haar hand. ‘Mei Ling, waar is moeder? Ik wil naar moeder toe.’

Ze rent naar huis. Mei Ling loopt snel achter haar aan. Binnen blijft ze geschrokken staan. Moeder zit op de grond. In haar armen ligt baby Liko zacht te huilen. Haar broertjes Bo en Chang zijn van angst dicht tegen haar aangekropen. ‘Moeder...?’

Verslagen kijkt moeder hen aan. ‘Mei Ling... Ping... vader is weg...’

Opeens voelt Mei Ling zich met haar twaalf jaar de grote dochter. ‘Ping, neem jij de kleintjes mee naar de keuken en maak wat eten voor hen klaar.’

Ze hurkt naast moeder neer. ‘Kom moeder... u moet sterk zijn.’

Moeder veegt met haar omslagdoek de tranen van haar gezicht. ‘Ik weet het, Mei Ling. Maar ik ben zo bang. Wat hangt vader boven het hoofd? Een waarschuwing, zoals vorige keer. Een grote geldboete? Of... gevangenisstraf?’

De dagen erop doet Mei Ling haar best moeder zo goed mogelijk te helpen. Soms lijkt het net alsof er niets aan de hand is. Maar als ze dan ’s avonds rond de tafel zitten, dan gaapt vaders lege stoel hen aan.

Vele dagen horen ze niets over vader. Tot op een dag er een postbode voor de deur staat. Hij overhandigt moeder een brief. Met bevende handen maakt moeder de brief open. Tijdens het lezen slaat ze een hand voor haar mond. Mei Ling hoort haar kreunen. Dan zakt moeder op de grond. De brief dwarrelt uit haar handen. Mei Ling raapt hem op en leest het vreselijke nieuws. Dominee Li, haar vader, is wegens revolutionaire activiteiten veroordeeld tot 5 jaar strafkamp. Hij heeft het bevel gekregen met de trein meer dan 3000 km naar het oosten te reizen, om daar als straf in een ijzermijn te gaan werken.

Mei Ling gaat naast moeder op de grond zitten en slaat haar arm op haar heen. ‘Moeder...? De Heere kan helpen. Hij is toch almachtig?’

Moeder reageert niet, ze staart met strakke ogen naar de grond. Ping, Bo en Chang komen binnen en kijken verbaasd naar moeder. ‘Wat is er gebeurd, Mei Ling?’ vraagt Bo.

‘We hebben een brief gekregen,’ zegt Mei Ling.

‘Over vader?’ roept Ping.

Mei Ling knikt.

‘Komt hij snel weer thuis?’ vraagt Chang hoopvol.

Mei Ling schudt haar hoofd. ‘Vader komt heel lang niet meer thuis.’

Ping begint te huilen. ‘Moet vader naar de gevangenis?’

En dan vertelt Mei-Ling het droevige nieuws. ‘Vader moet vijf jaar naar een strafkamp hier heel ver vandaan. Hij krijgt deze straf, alleen maar omdat hij de mensen over de Heere heeft verteld.’

Mei Ling moet even slikken. Ze voelt hoe het verdriet haar keel dichtknijpt.

Achter hen klinkt opeens de stem van moeder. 'In Gods kracht zullen we de komende vijf jaar doorkomen. We moeten nu flink zijn. We gaan proberen met vader mee te reizen. Misschien kunnen we in de buurt van het kamp gaan wonen. We gaan alles verkopen en met dat geld koop ik treinkaartjes.'

'Gaan we echt met de trein?' vraagt Chang met glimmende ogen. Ondanks al het verdriet moet moeder toch glimlachen. Ze tilt haar zoontje op. 'Ja lieve Chang. We gaan een hele lange treinreis maken, helemaal naar de andere kant van China.'

Op de één of andere manier weet moeder erachter te komen welke dag vader met de trein zal vertrekken. Ze zorgt ervoor dat ook zij op die dag met al hun spullen op het perron staan. Mei Ling heeft een raar gevoel in haar maag. Het is allemaal zo onwerkelijk. Het idee dat ze weggaan uit hun dorp. Zullen ze er ooit nog terugkomen?

'Daar is vader!' roept Bo opeens. Hij rent naar het einde van het perron en werpt zich in de armen van vader.

'Och, wat is vader mager geworden!' zegt moeder.

Van de soldaat die vader moet bewaken mogen ze gelukkig in de trein bij elkaar zitten.

Tijdens de lange treinreis praat vader veel met hen. In hun hart is verdriet. Nog een paar dagen, dan zullen ze voor een hele lange tijd afscheid moeten nemen. Of misschien wordt het wel een afscheid voor altijd. Want Mei Ling heeft gehoord dat het leven in die strafkampen enorm zwaar is, en vaders gezondheid is niet zo best.

Vaak gaat vader even naast één van de kinderen zitten en bidt hij met hen. Tegen Mei Ling zegt hij: 'Zul je straks als ik weg ben, ook vaak bidden, Mei Ling? En zul je God blijven volgen, wat het je ook zal kosten?'

Mei Ling slaat haar armen om zijn nek en barst in snikken uit. 'Vader, ik ben zo bang.'

Vader streelt haar haren. 'Ik zal veel voor jullie bidden, Mei Ling. Gods wegen zijn voor ons soms moeilijk te begrijpen. Maar ik geloof vast dat Hij met dit alles een bedoeling heeft.'

Na een lange treinreis van 5 dagen komen ze op hun bestemming aan. Daarna moeten ze nog een flinke voettocht maken. Ze lopen door een kaal en onherbergzaam gebied vol met rotsen. Het is er koud en er staat een gure wind. 'In ons dorp is het weer veel fijner,' zegt Bo. Dan staan ze voor de poort van het strafkamp. Nog één maal omhelzen ze vader. Mei Ling snikt het uit. Ze klemt zich om vaders nek. 'Vader... verlaat ons niet! Ik kan u niet missen!' Zachtjes maakt vader haar armen los. 'Mei Ling, vertrouw op de Heere, Hij zal jullie niet verlaten.'

Als vader voor de laatste keer Liko in zijn armen neemt, ziet Mei Ling de tranen over zijn wangen stromen.

De soldaat pakt vader bij de arm. 'Het is tijd!'

De poort van het kamp gaat open. Nog één keer draait vader zich om en zwaait hij. Dan is hij verdwenen.

'We moeten een onderkomen zien te vinden voor de nacht,' zegt moeder.

Ze lopen wat rond in de omgeving van het strafkamp.

‘Wat een kale boel is het hier,’ zegt Ping.

‘Daar is een dorp,’ roept Bo. Hij wijst in de verte.

Maar daar wil moeder niet naar toe. ‘We hebben toch geen geld om een huisje te huren.’

Ze vinden een paar planken en een groot plastic zeil.

In de beschutting van een paar rotsblokken knutselen moeder en Mei Ling een hut in elkaar.

‘Veel is het niet,’ zegt moeder. ‘Misschien dat we morgen nog wat meer hout kunnen vinden.’

Ze kruipen dicht tegen elkaar. Moeder deelt wat eten rond.

Die nacht wordt het vreselijk koud. De ijskoude wind snijdt als scherpe messen door de kieren van de hut en gaat dwars door hun kleren. Moeder wikkelt wat plastic om hen heen om de wind tegen te houden, maar het helpt nauwelijks. Verstijfd van de kou kruipen ze ‘s morgens onder het plastic vandaan. De volgende dagen wordt het niet echt veel beter. Terwijl Ping op de kleintjes past, zoeken Mei Ling en moeder in de omgeving naar bruikbare dingen om de hut wat steviger te maken. Veel vinden ze niet. Nog een paar planken en een stuk doek. Nauwelijks genoeg om er een beetje fatsoenlijke hut van te maken..

Het eten dat ze bij zich hebben, wordt snel minder. Met het laatste geld koopt moeder in het dorp wat eten. Ze stelt meteen een streng rantsoen in: ze mogen elke keer maar heel weinig, veel te weinig om hun hongerige magen mee te vullen. Mei Ling ziet best dat moeder steeds minder eet, om zo haar kinderen iets meer te kunnen geven. Mei Ling voelt zich zo ellendig. Hun bestaan is zo uitzichtloos. Dit leven houden ze nog geen paar maanden vol, laat staan vijf jaar! O Heere, bidt ze vaak, wilt U voor ons zorgen? Wilt U ook met vader zijn?

O, hoe zou het met vader gaan? Zou hij met zijn zwakke lichaam het zware leven daar vol kunnen houden?

Moeder gaat elke week naar het kamp om te vragen of ze haar man mag bezoeken. En steeds wordt het haar geweigerd. Tot ze op een keer, als ze weer bij de poort staat om toestemming te vragen, vreselijk nieuws te horen krijgt. ‘Er was eergisteren een ongeluk in de mijn, mevrouw. Uw man is daarbij omgekomen.’

Helemaal overstuur komt moeder terug bij de hut. ‘Nu is alles verloren!’ roept ze uit. ‘Mei Ling, ik zie geen uitweg meer. Heeft God ons dan verlaten?’ Ze kijkt naar haar uitgemergelde kinderen. ‘Misschien zouden we maar beter snel kunnen sterven.’

‘Moeder, zo mag u niet praten,’ roept Mei Ling. ‘Vader heeft tijdens de treinreis nog zo gezegd: God zal ons nooit verlaten. Het staat in de Bijbel: Weest sterk en heb goede moed, en vreest niet, want het is de HEERE, uw God, die met U gaat!’

Moeder knikt en legt haar hand op Mei Ling’s hoofd. ‘Je hebt gelijk, Mei Ling. Ik zal in het dorp werk gaan zoeken.’

Mei Ling schudt haar hoofd. ‘Nee, u kunt niet gaan werken. De kinderen hebben u nodig. Ik zal een baantje gaan zoeken.’

‘Maar... wat wil je dan gaan doen?’ vraagt moeder.

‘Ik heb al een idee,’ antwoordt Mei Ling. Ze staat op en loopt het pad af naar het kamp.

Even later klopt ze op de deur van de poort. 'Ik wil graag de directeur spreken,' zegt ze dapper, maar haar knieën trillen.

Gelukkig wil de directeur haar ontvangen. Een bewaker brengt haar naar zijn kantoor. De directeur kijkt haar van achter zijn grote bureau streng aan.

'Zo meisje, dus jij wil mij spreken. Ga je gang.'

Mei Ling haalt een keer diep adem. 'Meneer, mijn naam is Mei Ling Li. Mijn vader zat in dit kamp gevangen omdat hij mensen over Jezus Christus vertelde. Dat is het enige dat hij heeft gedaan. Hij was een goede man die iedereen hielp waar hij maar kon. En nu is hij gestorven. Ik woon met mijn moeder en vier kleine kinderen in een gammele hut even verderop aan de weg. Wij hebben niets meer. Geen fatsoenlijke plaats om te leven, geen geld en geen eten. We kunnen zelfs niet eens meer terug naar ons dorp.

Mijn vraag is: Meneer, heeft u een baantje voor mij? Het maakt me echt niet uit wat voor werk het is. Want als ik geen geld kan verdienen, zullen we binnenkort allemaal sterven van de honger en de kou.'

De gevangenisdirecteur kijkt Mei Ling peinzend aan. 'Jij bent dominee Li's dochter. Ik herinner me hem.' Even denkt hij na. Dan zegt hij: 'Ik heb een baantje. Maar... het is niet erg interessant werk en je verdient er maar heel weinig mee.'

'Ik doe het!' roept Mei Ling direct uit.

De directeur neemt haar mee naar buiten. Ze lopen naar een grote open plek. 'Hier, diep onder onze voeten, zijn bijna 3000 gevangen in de ijzermijn aan het werk,' zegt de directeur. Mei Ling kijkt naar de harde rotsgrond onder haar voeten. Ze kan het zich bijna niet voorstellen.

'Zie je hier die paal, met bovenop die grote rode knop?' vraagt de directeur. Mei Ling knikt.

'Jouw taak is als volgt: jij moet naast die paal met de knop gaan staan. De hele dag. Elke dag sta je daar, en je doet niets. Pas als iemand je zegt dat je de knop moet indrukken, dan druk je de knop in. Direct. Want dit is de noodknop. Wanneer hij wordt ingedrukt, gaat er diep onder je voeten in de mijn een sirene. De mensen in de mijn weten dan dat er gevaar dreigt en dat ze zo snel als ze kunnen naar boven moeten komen. Snap je dat?'

Mei Ling knikt weer. 'Dat lijkt me geen moeilijk werk.'

De directeur kijkt haar streng aan. 'Maar... luister nu goed! Deze knop mag je nooit, echt nooit, zomaar indrukken! Pas dus heel goed op dat je er niet tegen stoot, of er per ongeluk op leunt! Pas als ik of een hoofdbewaker bevel geeft, mag je de knop indrukken!'

En vanaf die dag gaat Mei Ling iedere morgen vroeg op weg naar het strafkamp en staat ze dag in, dag uit naast de paal met de rode knop. En steeds als ze aan het einde van de week haar kleine beetje salaris krijgt, is de hele familie dolblij. Want dat beetje geld blijkt precies voldoende om voor de hele week eten te kopen.

Tijdens de lange dagen naast de paal denkt Mei Ling veel na. Ze heeft zoveel vragen. Hoe het nu verder moet. Want ook al hebben ze nu net genoeg te eten, het leven dat ze leiden is nog steeds ellendig. Vader zei in de trein dat hij geloofde dat God een bedoeling met dit alles

had. Maar wat kan nou de bedoeling zijn geweest? Haar lieve vader gestorven, de rest van de familie straatarm en ellendig.

Mei Ling weet het niet. Ze snapt het niet.

Op een middag, terwijl ze weer een beetje staat na te denken over alles, hoort ze plotseling een stem, die tegen haar zegt: 'Druk de knop in!'

Ze schrikt op uit haar gepeins. Ze kijkt rond. Wie zei dat? Maar ze ziet niemand. Oei, was ze misschien even ingedut en droomde ze? Dat mag niet meer gebeuren! Stel je voor dat de directeur haar slapend aantreft! Hij zou haar direct ontslaan. Ze moet er niet aan denken dat ze dit baantje kwijt zou raken.

Maar... een paar ogenblikken later hoort ze dezelfde stem opnieuw, luider deze keer: 'Snel! Druk de knop NU in!'

Mei Ling draait zich om. Maar weer ziet ze niemand. En nu weet ze zeker dat ze niet stond te dromen. Ze wrijft langs haar slapen. Is ze haar verstand aan het verliezen? Ze staart naar de rode knop. Nooit mag ze die knop uit zichzelf indrukken. Alleen als het haar gezegd wordt. En niets wijst op een noodsituatie. Ze kijkt nog een keer om zich heen. Niets is er anders dan de andere dagen. Alles lijkt volstrekt normaal.

Maar een paar seconden later hoort ze de stem voor de derde keer. Maar deze keer spreekt de stem met grote ernst: 'Mei Ling, druk de knop in. NU!'

En dan opeens weet ze Wie het is die tot haar spreekt! Het is niemand anders dan de Heere zelf. Ze begrijpt er niets van waarom Hij wil dat ze de knop indrukt, maar ze weet wel dat ze MOET gehoorzamen. Ze reikt met haar hand naar de knop. Met een flinke klap druk ze hem in. Onmiddellijk klinkt overal het alarmsignaal. Ook diep onder de grond, in de donkere, nauwe mijngangen klinken de sirenes. De gevangenen komen zo snel als ze kunnen uit de mijnen naar boven, verward en nieuwsgierig naar wat er aan de hand is.

Opeens wordt de deur van het kantoor open gegooid. Met een rood hoofd van kwaadheid komt de gevangenisdirecteur naar buiten. Hij loopt recht op Mei Ling af.

'Ben jij nu helemaal gek geworden! Waarom heb je de knop ingedrukt en het hele productieproces stilgelegd? Heb ik je niet duidelijk gezegd dat je alleen op mijn bevel de knop mocht indrukken?'

Hij heft zijn hand op om Mei Ling een harde klap te geven. Achter haar stapt juist de laatste mijnwerker uit de mijn. En precies op dat moment begint de grond onder hun voeten geweldig te golven en te schudden. 'Een aardbeving! Een aardbeving!' klinkt het overal. Diep onder de grond horen ze een vreselijk angstaanjagend gerommel. Allemaal weten ze wat daar onder hun voeten gebeurt. Wat ze horen, is het instorten van de mijngangen. Ze beseffen dat als ze nu nog in de mijnen waren geweest, ze allemaal waren verpletterd door de ineens instortende aarde.

Wel een halve minuut lang beweegt de aarde. De angst is op alle gezichten af te lezen.

En net zo plotseling als het begon, is het ook weer voorbij. Een griezelige stilte daalt over de duizenden mensen. De gevangenen, de bewakers, de directeur, allemaal staren ze met grote ogen naar dat kleine, magere meisje naast de paal met de rode knop.

‘Mei Ling... hoe... hoe wist je dat je de knop moest indrukken?’ stottert de spierwitte directeur.

Mei Ling kijkt over het grote kampterrein en beseft opeens dat dit het moment moet zijn waar vader op doelde toen hij zei dat hij geloofde dat God met alles een bedoeling had. Ze voelt dat ze nu geroepen wordt om te getuigen. ‘Heere, help me,’ zucht ze zacht. De duizenden mensen wachten op haar antwoord.

Een bewaker zet een houten kistje voor haar op de grond. Ze klimt erop, zodat iedereen haar goed kan zien en horen. Dan roept ze met een luide stem: ‘Het is de Heere Jezus Zelf die mij zei dat ik de rode knop moest indrukken! Hij moest het drie keer tot mij zeggen, voordat ik het uiteindelijk deed. Mijn vader is in dit kamp gestorven omdat hij in Jezus geloofde en van zijn geloof getuigde. En nu mag ik van Hem getuigen. Hij is de enige weg tot behoud voor iedereen van ons. Door Hem kan ook u de levende God van hemel en aarde leren kennen. Hij wil niet dat er mensen verloren gaan maar dat ze zich bekeren. Dat heeft Hij vandaag aan ons allemaal laten zien door dit wonder dat Hij al jullie levens heeft gespaard. Het is nodig dat wij boete doen voor onze zonden en ons leven in Zijn handen leggen! Laten wij Hem danken voor dit wonder!’

En dan... dan gebeurt er nog een wonder! De tweeduizend gevangen, de bewakers en zelfs de gevangenisdirecteur zakken op hun knieën. Sommigen huilen hardop. En te midden van al die knielende mensen staat Mei Ling. ‘Heere, wij danken U dat U al deze mensen vandaag hebt willen sparen. Heere, wilt U in het leven van ons allen wonen? Wilt U met Uw Geest in de harten van ons allen werken, zodat wij allemaal U mogen leren kennen? Heere, we smeken U dat in de naam van Jezus. Amen.’

Hoe het verder is gegaan met Mei Ling en haar familie? Ik weet het niet. En met al die gevangen, die bewakers, de directeur? Dat weet ik ook niet.

Maar één ding weet ik wel: Dat de Heere Mei Ling heeft willen gebruiken om duizenden mensen te laten zien dat Hij geen lust heeft in de dood van zondaren, maar dat Hij wil dat zij leven zullen. En die God, die dit wonder zoveel jaar geleden in China heeft gedaan, leeft ook nu nog!

Eeuwoud Koolmees, april 2013